

Arrest

nr. 232 190 van 3 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 juni 2019 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat J. HARDY en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, werd op 31 oktober 2016 als vluchteling erkend.

1.2. Verzoeker werd op 17 mei 2013 door de Correctionele Rechtbank van Oudenaarde definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar met 3 jaar uitstel (behalve de voorlopige hechtenis) wegens afpersing, afpersing door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen/de schuldige doet geloven dat hij gewapend is, diefstal met geweld of bedreiging, poging tot

afpersing en mondelinge of schriftelijke bedreigingen onder bevel of voorwaarde met een aanslag op personen of eigendommen.

Op 5 juli 2013 werd verzoeker door de Correctionele Rechtbank van Oudenaarde definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens mondelinge of schriftelijke bedreigingen met een aanslag, zonder bevel of voorwaarde, op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf, belaging en inbreuk inzake telecommunicatie: gebruiken van de openbare telecommunicatie-infrastructuur of andere middelen van telecommunicatie om overlast te veroorzaken aan zijn correspondent of om schade te berokkenen/telefonische kwelling.

Verzoeker werd op 21 februari 2017 definitief veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot een gevangenisstraf van 20 maanden met 5 jaar uitstel onder voorwaarden voor het plegen van opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, verboden wapendracht en het bezit zonder vergunning van verdovende middelen.

1.3. Bij schrijven van 6 februari 2018, door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ontvangen op 12 februari 2018, verzocht de Directeur Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om verzoekers vluchtelingenstatus in te trekken op basis van de artikelen 49, §2, lid 2 en 55/3/1, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

1.4. Verzoeker werd op 16 april 2019 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde hem de gelegenheid te geven om mondeling op dit element te reageren en de redenen aan te halen tot behoud van zijn status.

1.5. Op 30 april 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd op 3 mei 2019 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

In 1999, toen u vijf jaar oud was, vermoordde uw neef S.(...) Ç.(...) iemand van de familie R.(...). Daarna trok u met uw ouders naar het huis van uw oma. U verbleef er tot u 15 jaar was. U en uw vader S.(...) Ç.(...) (O.V. 6.506.314) kwamen nooit buiten. Eenmaal in de week kreeg u thuisonderwijs. In 2009 kwam u samen met uw ouders naar België. Na een veroordeling in België – u herinnert zich niet precies wanneer – werd u naar Albanië teruggestuurd. U verbleef drie maanden bij een tante in Tirana. Vervolgens begaf u zich naar het Verenigd Koninkrijk. Na een tweetal jaar werd u wegens illegaal verblijf teruggestuurd naar Albanië. Enkele dagen later begaf u zich naar België waar u zich opnieuw bij uw ouders voegde. Op 26 mei 2016 diende u als volwassene een eigen verzoek om internationale bescherming in België in. U verklaarde niet naar Albanië te kunnen terugkeren vanwege uw vrees het slachtoffer te worden in een bloedwraak. Op 31 oktober 2016 werd u erkend als vluchteling.

Op 17 mei 2013 werd u door de Correctionele Rechtbank van Oudenaarde definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar met 3 jaar uitstel (behalve de voorlopige hechtenis) wegens afpersing; afpersing door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen/de schuldige doet geloven dat hij gewapend is; diefstal met geweld of bedreiging; poging tot afpersing en mondelinge of schriftelijke bedreigingen onder bevel of voorwaarde met een aanslag op personen of eigendommen.

Op 5 juli 2013 werd u door de Correctionele Rechtbank van Oudenaarde definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens mondelinge of schriftelijke bedreigingen met een aanslag, zonder bevel of voorwaarde, op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf; belaging en inbreuk inzake telecommunicatie: gebruiken van de openbare telecommunicatie-infrastructuur of andere middelen van telecommunicatie om overlast te veroorzaken aan zijn correspondent of om schade te berokkenen/telefonische kwelling.

Op 21 februari 2017 werd u definitief veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot een gevangenisstraf van 20 maanden met 5 jaar uitstel onder voorwaarden voor het plegen van

opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid; verboden wapendracht en het bezit zonder vergunning van verdovende middelen.

Op 12 februari 2018 ontving het CGVS een brief waarin de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

In het kader van het hierop op 16 april 2019 georganiseerde onderhoud verklaarde u dat uw vrees voor de familie R.(...) nog steeds actueel is. Ook al hebt u geen recent nieuws over de bloedwraak, u gaat ervan uit dat de familie R.(...) zich nog steeds bloedwraak wil nemen.

U bent in het bezit van uw huwelijksakte, uitgereikt door de gemeente Anderlecht op 13 april 2019.

B. Motivering

U werd op 31 oktober 2016 erkend als vluchteling.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, heden uw vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden. Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald (i) het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Oudenaarde van 17 mei 2013 waaruit blijkt dat u definitief bent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar met 3 jaar uitstel (behalve de voorlopige hechtenis) wegens afpersing; afpersing door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen/de schuldige doet geloven dat hij gewapend is; diefstal met geweld of bedreiging; poging tot afpersing en mondelinge of schriftelijke bedreigingen onder bevel of voorwaarde met een aanslag op personen of eigendommen, (ii) het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Oudenaarde van 5 juli 2013 waaruit blijkt dat u definitief bent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens mondelinge of schriftelijke bedreigingen met een aanslag, zonder bevel of voorwaarde, op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf; belaging en inbreuk inzake telecommunicatie: gebruiken van de openbare telecommunicatie-infrastructuur of andere middelen van telecommunicatie om overlast te veroorzaken aan zijn correspondent of om schade te berokkenen/telefonische kwelling en (iii) het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Brussel van 21 februari 2017 waaruit blijkt dat u definitief bent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 maanden met 5 jaar uitstel onder voorwaarden voor het plegen van opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid; verboden wapendracht en het bezit zonder vergunning van verdovende middelen.

Artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in de kracht van gewijsde gegane vonnissen van 17 mei 2013, 17 juli 2013 en 21 februari 2017.

Uit het vonnis van 17 mei 2013 blijkt dat u veroordeeld werd voor een reeks feiten van afpersing en diefstal met verzwarende omstandigheid, wegens poging tot afpersing en mondelinge bedreigingen in de periode juli – oktober 2012. Van verschillende slachtoffers maakte u voornamelijk geld en gsm's afhandig al dan niet bij nacht, al dan niet met geweld of bedreiging en dit samen met een medeplichtige. De rechtbank achtte de feiten in uw hoofde bewezen en stelde dat de gepleegde feiten objectief zwaarwichtig zijn en getuigen van een verregaand gebrek aan respect voor de elementaire rechtsregels en een gevaarlijke ingesteldheid. Ondanks uw jonge leeftijd stelde de rechtbank vast dat u zich schuldig maakte aan een groot aantal ernstige feiten waarbij niet alleen de slachtoffers in hun integriteitsgevoel werden geraakt maar die ook een nefast effect hebben op het veiligheidsgevoel in de samenleving. Er werd vastgesteld dat u zich buiten uw woongebied begaf om feiten te plegen en op die manier trachtte zich te onttrekken aan strafvervolging. U schrok er evenmin voor terug fysiek geweld te gebruiken en te bedreigen.

In het vonnis van 5 juli 2013 werd opnieuw vastgesteld dat u over een gevaarlijke ingesteldheid beschikt, waardoor niet kon worden ingegaan op uw vraag tot het krijgen van een werkstraf. U werd veroordeeld tot 6 maanden gevangenisstraf wegens mondelinge of schriftelijke bedreigingen, belaging

en telefonische kwellung. Uw slachtoffer bevond zich in een kwetsbare toestand ten gevolge van leeftijd, zwangerschap of ziekte.

Op 21 februari 2017 werd u definitief veroordeeld wegens opzettelijke slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg, verboden wapendracht en het bezit van cocaïne. U bevond zich samen met een kompaan in een café in Schaarbeek op 30 maart 2016. Uw kompaan was dronken en niet opgezet met het feit dat een persoon van Afrikaanse origine hem nogal veel aankeek. Hierop ontstond een vechtpartij waarbij u uiteindelijk een mes trok en het slachtoffer een steekwond toebracht. U werd opgepakt en was tevens in het bezit van 4 pacsons cocaïne (voor eigen gebruik). In het vonnis wordt gewezen op de bijzondere ernst van de feiten. U heeft totaal geen respect voor de fysieke integriteit van een ander. Zonder aanwijsbare reden ging u een gevecht aan waarbij u totaal geen geweld schuwde en u er zelfs niet voor terugdeinsde een mes te trekken en een messteek toe te dienen. Dit getuigt van een gevaarlijke sociale ingesteldheid.

U werd definitief veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf op 21 februari 2017. Bovendien blijkt uit de 3 veroordelingen dat u een gevaarlijke sociale ingesteldheid heeft. U heeft geen respect voor de fysieke integriteit van anderen en u deinst niet terug voor het gebruik van geweld en bedreigingen. U pleegde feiten die een nefast effect hebben op het veiligheidsgevoel in de samenleving. Het feit dat u reeds 3 maal werd veroordeeld voor ernstige en bijzonder ernstige feiten toont aan dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en dat u de ernst van uw daden niet blijkt of wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de vluchtelingenstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.

Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 29 maart 2019 opgeroepen om op 16 april 2019 gehoord te worden door een medewerker van het CGVS.

De redenen die u heeft aangebracht voor de behoud van uw status kunnen een behoud van uw internationale beschermingsstatus echter niet wettigen. U verklaarde dat u spijt hebt van de fouten die u in het verleden hebt begaan, dat u nu al een jaar op het rechte pad bent, dat u momenteel uw alternatieve straf vervult, dat u gehuwd bent en binnenkort vader wordt (CGVS, p. 3-6). Echter, dit doet geen enkele afbreuk aan de bijzondere ernst van de door u gepleegde feiten waarvoor u definitief bent veroordeeld door een Belgische rechtbank. Het is immers de aard en de ernst van de strafbare feiten die van doorslaggevend belang zijn bij het bepalen of het misdrijf waarvoor u op 21 februari 2017 definitief veroordeeld bent een bijzonder ernstig misdrijf betreft. Ook uw bewering dat u al een jaar op het rechte pad bent doet geen afbreuk aan het feit dat uit het geheel van de objectief vastgestelde strafrechtelijke feiten en respectievelijke veroordelingen dient te worden afgeleid dat het gewelddadige en herhaaldelijke karakter van het misdadig gedrag in uw hoofde erop wijst dat u geen lering trekt uit uw eerdere veroordelingen en een neiging vertoont om het gedrag, dat een gevaar vormt voor de samenleving, te herhalen. Bijgevolg is het geenszins uit te sluiten dat u dit gedrag in de toekomst zal voortzetten. De omstandigheden die tot de veroordelingen in kwestie hebben geleid wijzen er op dat er in uw hoofde sprake is van een persoonlijk gedrag en handelen dat onbetwistbaar een gevaar vormt voor de samenleving, wat de intrekking van de vluchtelingenstatus rechtvaardigt.

Daar waar u verwijst naar het feit dat u gehuwd en vader bent en dus lijkt te suggereren dat een verwijdering niet verenigbaar zou zijn met uw recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, , dient er op gewezen te worden dat deze beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, doch enkel een advies aangaande de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U geeft ook aan niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst omdat u in een bloedwraak verkeert (CGVS p. 4). Dit element werpt echter geen ander licht op de motieven om uw vluchtelingenstatus in te trekken, i.e. de vaststelling dat u een gevaar vormt voor de samenleving in België omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1

van de vreemdelingenwet. Dit wordt wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het grondgebied (*infra*).

De door u neergelegde huwelijksakte toont uw huwelijk aan, hetgeen hier niet ter discussie staat.

Gelet op het bovenstaande brengt u geen elementen aan die een behoud van uw vluchtelingenstatus wettigen.

Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt op grond van artikel 55/3/1, § 1 dient hij op grond van artikel 55/3/1 §3 een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. .

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Albanië. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de "onbevoegdheid van de auteur van de akte", machtsoverschrijding en een appreciatiefout, en de schending van het recht op rechtszekerheid, artikel 1 van het Verdrag van Genève, het gelijkheidsbeginsel en het verbod van discriminatie en de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, de artikelen 14.4 en 14.6 van de "Kwalificatie richtlijn" (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming), de artikelen 9, 48 tot 48/7, 49 en 55/3/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de zorgvuldigheidsplicht, het hoorrecht, het recht van verdediging en het rechtsbeginsel *audi alteram partem*, die rechtsbeginselen zijn in de Europese en Belgische rechtsordes, ook gewaarborgd door de artikelen 6 en 13 EVRM en door de artikelen 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

In een eerste onderdeel voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet bevoegd is om de vluchtelingenstatus (i.e. de aan de hoedanigheid van vluchteling verbonden rechten) in te trekken maar zich enkel mag uitspreken over de hoedanigheid van vluchteling. Verzoeker wijst erop dat het verschil tussen de status en de hoedanigheid werd beklemtoond door meerdere partijen, waaronder de Belgische Staat, in de zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, hangend voor de Hof van Justitie. Verzoeker citeert een aantal passages uit de conclusies van de Advocaat Generaal bij het Hof van Justitie in voormelde zaken en besluit hier het volgende uit: "In België wordt de erkenning van de hoedanigheid niet verbonden aan verlening van het status : het CGVS spreekt zich uit over de hoedanigheid (door een analyse van de criteria verbonden aan de definitie van de hoedanigheid van vluchteling), en het status hangt aan verschillende autoriteiten en regelgevingen (recht op verblijf, recht om te werken, recht op sociale zekerheid, recht op gezondheidszorgen, belastingsrechten,...).

Volgens dit onderscheid, is het status het geheel van rechten die verbonden zijn aan de hoedanigheid van vluchteling : het verblijf, toegang tot arbeidsmarkt, sociale zekerheid, verkeer,... Rechten die in België niet door het CGVS mogen worden toegekend of ingetrokken.

De bevoegdheid van het CGVS mag enkel beperkt worden tot hoedanigheid. Het status wordt trouwens niet door het CGVS toegekend.

Het verblijf van vluchtelingen valt in de bevoegdheid van Dienst Vreemdelingenzaken (artikelen 9 en 49 Vw). Toegang tot arbeidsmarkt(en) is de bevoegdheid van de Regios (Bijzondere wet van 08.08.1980 tot hervorming der instellingen, in bijzonderheid art. 6 §1 pt IX 3°).

Het CGVS mag de bevoegdheid niet hebben om zich uit te spreken over de rechten van de vluchteling, en dus over het status, maar de bevoegdheid van het CGVS moet beperkt zijn tot de erkenning/intrekking/beëindiging (...) van de hoedanigheid van vluchteling.

In conclusie mag het CGVS niet, zonder de verdeling der machten en bevoegdheden voorzien door het Titel III van de Grondwet en art. 6 van de bijzondere wet van 08.08.1980 tot hervorming der

instellingen, en artikelen 9 en 49 Vw, oordelen over de toekenning of intrekking van de rechten die gebonden zijn aan de hoedanigheid van vluchteling.

Met deze beslissing tot intrekking van het status van vluchteling van verzoeker, schendt het CGVS deze verdeling der machten, en overschrijdt zijn bevoegdheid.

Het CGVS spreekt zich trouwens helemaal niet uit omtrent de hoedanigheid van vluchteling, die verzoeker moet trouwens behouden."

In een tweede onderdeel zet verzoeker het volgende uiteen: "Zou het CGVS de bevoegdheid hebben om zich uit te spreken over de vluchtelingenstatus, quod non, dient er bovendien te worden vastgesteld dat het CGVS het (volledige) status intrekt, ie alle rechten, wat niet mag. Het CGVS preciseert geenszins welke rechten effectief ingetrokken worden, en welke rechten van het status verzoeker behoudt.

De intrekking van de vluchtelingenstatus in zijn geheel is onwettig daar er gewaarborgde rechten bestaan die niet mogen worden ingetrokken, wat het HJEU ook in het arrest van 14 mei 2019 herhaald heeft :

« Het is juist dat wanneer een lidstaat op grond van artikel 14, lid 4 of lid 5, van richtlijn 2011/95 beslist de vluchtelingenstatus in te trekken of deze status niet te verlenen, de betrokken derdelanders of staatlozen die status wordt ontzegd, zodat zij niet of niet langer alle rechten en voordelen genieten waarin hoofdstuk VII van die richtlijn voorziet, aangezien deze rechten en voordelen verbonden zijn aan die status. Zoals uitdrukkelijk is bepaald in artikel 14, lid 6, van richtlijn 2011/95, zijn of blijven die personen evenwel in het genot van een aantal rechten die zijn vastgelegd in het Verdrag van Genève (zie in die zin arrest van 24 juni 2015, H. T., C-373/13, EU:C:2015:413, punt 71), hetgeen bevestigt dat zij, zoals de advocaat-generaal in punt 100 van zijn conclusie heeft beklemtoond, niettegenstaande die intrekking of weigering vluchteling in de zin van met name artikel 1, afdeling A, van dat verdrag zijn of blijven. (§99)

(...)

In een dergelijk geval staat artikel 14, lid 6, van die richtlijn geenszins eraan in de weg dat die lidstaat waarborgt dat de betrokkene alle rechten geniet die het Verdrag van Genève aan de hoedanigheid van „vluchteling" verbindt.(§106)

Overeenkomstig artikel 78, lid 1, VWEU en artikel 18 van het Handvest moet artikel 14, lid 6, van richtlijn 2011/95 bijgevolg aldus worden uitgelegd dat de lidstaat die gebruikmaakt van de door artikel 14, leden 4 en 5, van deze richtlijn geboden mogelijkheden, verplicht is om de vluchteling die in een van de situaties als bedoeld in laatstgenoemde leden verkeert en die zich op het grondgebied van die lidstaat bevindt, op zijn minst de in het Verdrag van Genève neergelegde rechten toe te kennen waarnaar in voornoemd artikel 14, lid 6, uitdrukkelijk wordt verwezen, alsmede de in dat verdrag neergelegde rechten voor het genot waarvan geen rechtmatig verblijf is vereist, en dit onverminderd eventuele voorbehouden van de betrokken lidstaat uit hoofde van artikel 42, lid 1, van dat verdrag. (§107)"

Het CGVS, zou het bevoegd zijn om dergelijke beslissing te nemen, quod non (zie punt 2.1) had in de bestreden beslissing moeten aangeven welke rechten worden ingetrokken en welke niet maar kan, zonder de het Verdrag van Genève en de Kwalificatie-Richtlijn (o.a. art. 14.6, waarvan verzoekende partij het "effet direct" inroept daar het niet, of niet passend, werd omgezet in de Belgische wetgeving) te schenden, de bestreden beslissing niet nemen. Des te meer, is de beslissing vervolgens onduidelijk en dit is strijdig met het principe van rechtszekerheid.

De bestreden beslissing onwettig en moet vernietigd worden."

In een derde onderdeel betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing het beginsel van non-discriminatie miskent: "Verzoeker stelt vast dat hij op dezelfde manier wordt behandeld (intrekking van status, ie met retroactieve werking) als een erkende vluchteling die omwille van fraude of omwille van feiten die hij gepleegd heeft voordat hij erkend werd, het voorwerp maakt van een procedure en beslissing tot intrekking.

Art. 55/3/1 VW voorziet inderdaad dat het CGVS het status kan intrekken, zowel voor «de vreemdeling" die "een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf", als « ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/2 uitgesloten wordt of had moeten zijn", als « ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest."

Verzoeker is nochtans in een totaal andere situatie, die objectief verschillend is, dan deze twee laatste categorieën : de beslissing tot erkenning van zijn status werd niet genomen op basis van een fraude, noch had die beslissing verschillend moeten zijn rekening houdend met feiten die hij voor deze beslissing tot erkenning had gepleegd. In deze twee gevallen lijkt het logisch dat de vreemdeling het

voorwerpt maakt van een beslissing tot intrekking van het status, daar hij nooit erkend had moeten worden.

Het geval van verzoeker is totaal verschillend, daar de bestreden beslissing "tot intrekking" is gemotiveerd door feiten die gepleit werden voor zijn erkenning en die niet verborgen werden door hem, waarvan dus verwerende partij al kennis had, en door feiten gepleit na zijn erkenning als vluchteling, en die dus de beslissing tot erkenning niet hadden kunnen beïnvloeden : er bestaat geen twijfel over het feit dat verzoeker destijds als vluchteling moest erkend worden en dat hij zijn hoedanigheid van vluchteling nog steeds behoudt.

Hoewel verzoeker zich in een totaal andere situatie bevindt dan de vreemdeling die fraude heeft gepleegd of ernstige misdaden voor zijn erkenning heeft gepleegd, wordt hij op dezelfde manier behandeld : zijn status wordt ingetrokken.

Het verschil tussen een afschaffing en een intrekking is enorm, daar in geval van een intrekking, verzoeker alle rechten die aan de hoedanigheid van vluchteling verbonden zijn verliest (recht om te werken, sociale uitkeringen, recht op verblijf, recht om te laten gelden dat hij voor een tijdje als vluchteling werd erkend, ...), met retroactieve werking. Hij wordt geacht nooit als vluchteling erkend te zijn geweest.

Men kan geen redelijke reden zien om deze gelijke behandeling, van vreemdelingen die zich in objectief verschillende situaties bevinden, te rechtvaardigen.

Door verzoeker op dezelfde manier te behandelen als deze twee andere categorieën geïdencieerd in §2, zonder dat er daarvoor noch een legitieme doel, noch een evenredigheidsverhouding bestaat, is verwerende partij schuldig aan een miskennen van het beginsel van non-discriminatie.

Deze discriminatie ligt in de toepassing van artikel 55/3/1 Vw door verwerende partij, alsook deze wetbepaling zelf. Daarom zou de volgende vraag moeten gesteld worden aan het Grondwettelijk Hof, vooraleer huidig middel te verwerpen :

"Is artikel 55/3/1 Vw niet strijdig met artikelen 10 en 11 van de Grondwet, daar het CGVS tot een intrekking van de vluchtelingenstatus mag gaan (ie met retroactieve werking), zowel in de gevallen voorzien onder §2 (o.a. fraude) als voor de vreemdeling die een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, nadat hij erkend werd, wanneer de elementen waarop het CGVS zich steunt dateren van na de beslissing tot erkenning ?"

In een vierde onderdeel werpt verzoeker op dat het beginsel van juridische zekerheid wordt miskend. Zo bestond artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet niet toen verzoeker de in de bestreden beslissing aangehaalde feiten pleegde en wordt het artikel met een retroactief effect toegepast, wat niet te verzoenen is met het beginsel van rechtszekerheid. Bovendien zijn de termen "bijzonder ernstig misdrijf" en "gevaar voor de samenleving" in artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet onduidelijk en onvoorspelbaar. De wetgever laat aan verwerende partij een te grote appreciatiemarge. De vaagheid en onduidelijkheid van de wet zijn onverenigbaar met het criterium van wettigheid en het recht op juridische zekerheid, aldus verzoeker, die hekelt dat noch in de wet, noch in de oproepingen van het Commissariaat-generaal, noch gedurende het gehoor, noch in de bestreden beslissing het gebruik van deze termen werd verduidelijkt. Hij voegt hieraan toe: "In tegendeel, in vluchtelingenrecht, worden de termen "bijzonder ernstig misdrijf" gebruikt voor (zeer) zwaardere feiten dan de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd :

"In the present context, however, a "serious" crime must be a capital crime or a very grave punishable act. Minor offences punishable by moderate sentences are not grounds for exclusion under Article 1 F (b) even if technically referred to as "crimes" in the penal law of the country concerned. » (UNHCR Guidelines, Handbook, <https://www.unhcr.org/4d93528a9.pdf>, pt 155).

Het schijnt dat het CGVS een bredere toepassing van de termen maakt, wat ze nog meer onvoorspelbaar noch duidelijk maakt.

Het beginsel van juridische zekerheid wordt dus miskend."

In een vijfde onderdeel verwijt verzoeker het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een appreciatiefout en een gebrek aan zorgvuldigheid.

Vooreerst betoogt verzoeker onder verwijzing naar voormelde UNHCR Guidelines dat de door hem gepleegde feiten geen bijzonder ernstig misdrijf vormen in de zin van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet, noch in de zin van artikel 14 van de Kwalificatierichtlijn (2011/95) en dus de beslissing niet kunnen rechtvaardigen. Onder verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie (C-369/17, 13 september 2018), hekelt verzoeker dat *in casu* geen volledig onderzoek werd gevoerd naar alle omstandigheden van de zaak. Verzoeker benadrukt in dit verband dat hij nooit feiten heeft gepleegd die een effectieve opsluiting hebben gerechtvaardigd, noch een isolement van de gemeenschap. Zou verzoeker een "bijzonder ernstig misdrijf" gepleegd hebben zou hij naar zijn mening ten minste zijn veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf, wat *in casu* nooit het geval is geweest. Verzoeker besluit

dat er dan ook geen sprake is van feiten zoals bedoelt door artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet, dat geïnterpreteerd moet worden in overeenstemming met artikel 14 van de Kwalificatierichtlijn.

Daarnaast betoogt verzoeker dat hij geen gevaar voor de samenleving vormt. Hij verwijt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening te houden met zijn actuele situatie maar eenvoudigweg een actuele bedreiging af te leiden uit feiten die meer dan 3, 6 en 7 jaar geleden werden gepleegd. Een dergelijke analyse en motivering is onvoldoende, aldus verzoeker, die opmerkt dat artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet een omzetting is van artikel 14, lid 4, b) van de Kwalificatierichtlijn en dat bijgevolg de Europese begrippen moeten toegepast worden. Het Europees recht verwijst naar een gedrag dat een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd. Het begrip "bedreiging" is dus een Europees begrip, aldus verzoeker, die benadrukt dat het Hof van Justitie al meerdere keren heeft uitgelegd hoe dit begrip moet verstaan en toegepast worden en heeft aangedrongen op de actualiteit van de bedreiging en op *"het belang van het in aanmerking nemen van een meerderheid van elementen over het persoonlijk gedrag van betrokkene."* Verzoeker citeert in dit verband uit het arrest Z. Zh van 11 juni 2015 (C-554/13), het arrest Tsakouridis (C-145/09) en een arrest van 15 februari 2016 (C-601/15), waarin het Hof het belang van een analyse *in concreto* onderstreept, daar het evenredigheidsbeginsel verplicht om na te gaan of de maatregel evenredig is tegenover het nagestreefde doel. Het zou dus onevenredig zijn om een vluchtelingenstatus in te trekken omwille van een bedreiging die niet actueel is, aldus verzoeker, die er te dezen ook op wijst dat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de rechtspraak over de verwijdering van derdelanders omwille van redenen van openbare orde of openbare veiligheid regelmatig het belang van een zorgvuldige analyse en een afdoende motivering met betrekking tot het "actuele" criterium waarin de betrokken bepalingen voorzien, wordt benadrukt (CCE n°107 819 van 31 juli 2013, CCE n° 110.977 van 30 september 2013, RvV n°118.177 van 31 januari 2014). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft er ook aan herinnerd dat de verwijzing naar strafrechtelijke veroordelingen onvoldoende is en dat beslissingen gestoeld moeten worden op het persoonlijke gedrag van de betrokkene om de huidige bedreiging die hij of zij zou zijn te bevestigen (RvV n° X van 14 oktober 2016). Verzoeker voert aan dat *in casu* de actualiteit van de bedreiging "verondersteld" en "hypothetisch" is, omdat het alleen wordt afgeleid uit veroordelingen uit het verleden. Hij hekelt dat hij maar 30 minuten werd gehoord en dat hem geen vragen werden gesteld over de eventuele actuele bedreiging die hij zou vormen. De inhoud van het gehoor wordt bovendien amper weergegeven in de beslissing. Verwerende stoelt haar beoordeling enkel op de gerechtelijke vonnissen en geeft des te meer maar een onvolledige en partijdige lezing daarvan, aldus verzoeker, die dan ook van oordeel is dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de werkelijke feiten, noch het gevaar zorgvuldig heeft onderzocht. Hij licht toe dat alle positieve elementen en de verzachtende omstandigheden zoals geïdentificeerd door de rechtbanken worden verzwegen en genegeerd. Zo verwijst de rechtbank in het vonnis van 17 mei 2013 naar het feit dat verzoeker de feiten niet betwist, dat hij een zeer jonge leeftijd heeft, dat hij een blanco strafblad heeft, dat hij moeilijke levensomstandigheden in zijn geboorteland heeft gehad en dat hij opgevolgd wordt voor een psychiatrische problematiek sinds augustus 2010. In het vonnis van 5 juli 2013 verwijst de rechtbank ook naar de jeugdige leeftijd van verzoeker. In het vonnis van 21 februari 2017 verwijst de rechtbank naar zijn positief gedrag: *"Eerst beklaagde C.(...) S.(...) werd door de onderzoeksrechter vrijgelaten onder voorwaarden. Uit de verslagen van de justitieassistentie blijkt dat hij een meewerkende houding heeft aangenomen en de nodige inspanningen heeft geleverd om zijn voorwaarden te respecteren. Uit de maatschappelijke enquête van 17 januari 2016 blijkt dat hij zich administratief in orde heeft gesteld en thans over een voorlopige verblijfsvergunning van 5 jaar beschikt. Hij heeft geen vast werk maar wordt onderhouden door zijn moeder en vriendin die bijna op bevalen staat. Hij erkent de feiten en kadert deze binnen zijn agressieproblematiek ten gevolge van druggebruik. Hij heeft hiervoor een therapie gevolgd en zou thans reeds meerdere maanden clean zijn."* Met deze elementen werd geen rekening gehouden en een afdoende onderzoek van de actuele bedreiging ontbreekt, aldus verzoeker, die te dezen nog benadrukt dat hij zijn verandering en het bewust worden van zijn fouten ook heeft bevestigd gedurende zijn gehoor. Hij heeft uitgelegd dat hij nu op het goede pad zit, een familie heeft en spijt heeft over de gepleegde feiten. Hij heeft ook uitgelegd dat hij nu een alternatieve straf uitvoert. Zou hij een actuele bedreiging vormen voor de samenleving, zou er naar zijn mening zeker geen alternatieve straf zijn uitgesproken die hem juist in contact brengt met de samenleving. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft naar het oordeel van verzoeker dan ook geen zorgvuldige analyse gemaakt om de actuele bedreiging voor de samenleving vast te stellen en houdt geen rekening met de actuele situatie in dewelke hij zich nu bevindt. De algemene en stereotyperende vaststellingen zijn volgens verzoeker onvoldoende in het licht van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet, artikel 14, §4, b) van de Kwalificatierichtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie. Verwerende partij overweegt helemaal niet de actualiteit van de

bedreiging die hij zou vormen maar beperkt zich tot de vaststelling dat hij drie keer veroordeeld werd. Nochtans is hij veranderd sinds 2015-2016 en sinds zijn veroordeling van 2017. Verzoeker hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze persoonlijke gegevens omtrent zijn huidige situatie niet in aanmerking heeft genomen alhoewel deze van fundamenteel belang zijn om tot het besluit te komen dat hij een actueel gevaar voor de samenleving zou vormen.

Tot slot voert verzoeker aan dat zijn rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsplicht werden geschonden. Hij stelt dat de uitleg die hij kreeg bij aanvang van het persoonlijk onderhoud tegenstrijdig is met de inhoud van de oproeping voor het persoonlijk onderhoud, waarin enkel wordt verwezen naar het gevaar voor de samenleving. De uitleg bij aanvang van het persoonlijk onderhoud legt niet uit *“dat de ernst van de feiten die verzoekende partij gepleegd heeft beoordeeld zal worden, noch het gevaar dat hij zou kunnen vormen voor de samenleving.”* Verzoeker hekelt dat hem geen enkele vraag werd gesteld over de ernst van de feiten waarvoor hij veroordeeld werd, noch over zijn actuele situatie of de evolutie van zijn gedrag sinds de feiten van 2016. Verzoeker voert in dit verband aan dat rekening dient te worden gehouden met zijn kwetsbaar profiel, zijnde een vluchteling die zeer moeilijke situaties meemaakte in zijn jeugd, die weinig geschoold is en die zeer traumatiserende ervaringen meemaakte. Bijzondere aandacht was dus vereist om zijn dossier passend te onderzoeken en hem in staat te stellen zich te verdedigen. Dat is volgens verzoeker niet het geval geweest. Hij licht toe dat hem tijdens het persoonlijk onderhoud algemene vragen werden gesteld over zijn verblijfssituatie en familieleven in België, alsook over zijn eventuele actuele banden met Albanië maar geen enkele vraag over het gevaar dat hij voor de maatschappij zou vormen. Op het einde van het persoonlijk onderhoud vraagt de *protection officer* of er “nog andere redenen zijn” waarom hij geen gevaar zou vormen voor de samenleving, wat suggereert dat de vraag hem eerder al gesteld werd, wat niet het geval is. Verzoeker werd naar eigen zeggen dus niet rechtsgeldig geïnformeerd over de procedure, noch over de inhoud van het gehoor, waardoor hij zich niet kon voorbereiden. Hij meent dat de *protection officer* hem niet de gelegenheid heeft gegeven om zijn standpunt op een effectieve en nuttige manier uiteen te zetten zodat zijn rechten van verdediging werden geschonden. Verzoeker wist naar eigen zeggen niet dat zijn eerdere veroordelingen tegen hem gebruikt zouden worden omdat hij daarover niet gehoord werd. Hij herhaalt nogmaals dat er tijdens het persoonlijk onderhoud geen vragen werden gesteld omtrent zijn eerdere veroordelingen. Nochtans, bij het lezen van de bestreden beslissing, kan er vastgesteld worden dat verwerende partij zich enkel op deze veroordelingen stoelt om het gevaar dat hij voor de samenleving zou vormen te analyseren. Verzoeker stelt dat hij meerdere elementen naar voren had kunnen brengen die de beslissing zeker hadden kunnen beïnvloeden, onder andere het feit dat er rekening moet worden gehouden met zijn gedrag sinds de feiten gepleegd in 2012, 2013 en 2016 en de invloed van zijn moeilijke jeugd, wat ook geattesteerd wordt door zijn psycholoog die hem heeft gevolgd sinds zijn 14 jaar. Verzoeker had ook zijn integratieproces kunnen benadrukken: hij volgt een inburgering van de Vlaamse overheid (stuk 4), neemt deel aan gesprekken met de Groepintro en Actiris Brussel (stuk 5) en hij werkt bij VZW “Mondial” die als doel heeft het integreren van kwetsbare jongeren en volwassenen met risico van uitsluiting van de gemeenschap via sportactiviteiten (stuk 6). Hij is ook echtgenoot en vader (stuk 7) en heeft nu besloten het juiste pad te volgen. Deze elementen zijn volgens verzoeker van fundamenteel belang bij het beoordelen van zijn actuele gevaarlijkheid en het Commissariaat-generaal is dan ook verplicht om met zulke elementen rekening te houden.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een psychologisch attest dd. 28 mei 2019, een contract inburgering van de Vlaamse Overheid, een bewijs van aanwezigheid op gesprekken en sleutelmomenten bij GroepINTRO en Actiris, een attest van VZW Mondial en een bewijs van zwangerschap op naam van verzoekers echtgenote.

2.3. Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde

personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Deze artikelen doen bovendien niets af aan de gronden tot intrekking van de vluchtelingenstatus zoals bepaald in artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelke de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Van een schending van het vertrouwensbeginsel kan slechts sprake zijn indien aan drie voorwaarden is voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers vluchtelingenstatus ingetrokken omdat (i) hij op 17 mei 2013 door Correctionele Rechtbank van Oudenaarde definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar met 3 jaar uitstel (behalve de voorlopige hechtenis) voor een reeks feiten van afpersing en diefstal met verzwarende omstandigheid, wegens poging tot afpersing en mondelinge bedreigingen in de periode juli – oktober 2012, waarbij de rechtbank oordeelde dat de gepleegde feiten objectief zwaarwichtig zijn en getuigen van een verregaand gebrek aan respect voor de elementaire rechtsregels en een gevaarlijke ingesteldheid, hij op 5 juli 2013 opnieuw veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Oudenaarde tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens mondelinge of schriftelijke bedreigingen, belaging en telefonische kwelling, waarbij zijn slachtoffer zich bevond in een kwetsbare toestand ten gevolge van leeftijd, zwangerschap of ziekte, en in dit vonnis opnieuw werd vastgesteld dat hij over een gevaarlijke ingesteldheid beschikt, waardoor niet kon worden ingegaan op zijn vraag tot het krijgen van een werkstraf, hij bovendien op 21 februari 2017 door de Correctionele Rechtbank van Brussel werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 maanden met 5 jaar uitstel onder voorwaarden voor het plegen van opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, verboden wapendracht en het bezit zonder vergunning van verdovende middelen, uit de drie veroordelingen blijkt dat hij een gevaarlijke sociale ingesteldheid heeft, dat hij geen respect heeft voor de fysieke integriteit van anderen en niet terugdeinst voor het gebruik van geweld en bedreigingen, het feit dat hij reeds 3 maal werd veroordeeld voor ernstige en bijzonder ernstige feiten aantoonde dat hij geen lessen trekt uit zijn veroordelingen en dat hij de ernst van zijn daden niet blijkt of wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is, uit zijn persoonlijk handelen dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen en dan ook blijkt dat hij een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet, (ii) hij geen elementen aanbrengt die het behoud van zijn vluchtelingstatus wettigen daar (1) zijn verklaringen dat hij spijt heeft van de fouten die hij in het verleden heeft begaan, dat hij nu al een jaar op het rechte pad is, dat hij momenteel zijn alternatieve straf vervult, dat hij gehuwd is en binnenkort vader wordt geen enkele afbreuk doen aan de bijzondere ernst van de door hem gepleegde feiten waarvoor hij definitief is veroordeeld en zijn bewering dat hij al een jaar op het rechte pad is evenmin afbreuk doet aan het feit dat uit het geheel van de objectief vastgestelde strafrechtelijke feiten en respectievelijke veroordelingen dient te worden afgeleid dat het gewelddadige en herhaaldelijke karakter van het misdadig gedrag in zijn hoofde erop wijst dat hij geen lering trekt uit zijn eerdere veroordelingen en een neiging vertoont om het gedrag, dat een gevaar vormt voor de samenleving, te herhalen, (2) wat betreft zijn verwijzing naar het feit dat hij gehuwd en vader is, waarmee hij lijkt te suggereren dat een verwijdering niet verenigbaar zou zijn met zijn recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, er op gewezen dient te worden dat deze beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, doch enkel een advies aangaande de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en (3) zijn verklaring niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij in een bloedwraak verkeert geen ander licht werpt op de motieven om zijn vluchtelingenstatus in te trekken, *i.e.* de vaststelling dat hij een gevaar vormt voor de samenleving in België omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet maar dit wel wordt meegenomen in het

advies aangaande een eventuele verwijdering van het grondgebied en (iii) de door hem neergelegde huwelijksakte zijn huwelijk aantoon, hetgeen niet ter discussie staat.

2.5. Overeenkomstig artikel 57/6, §1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1, §1 en §3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.”

Artikel 55/3/1, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”*

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

2.6.1. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

De Raad bemerkt dat de wetgever de begrippen ‘bijzonder ernstig misdrijf’ en ‘gevaar voor de samenleving’ niet gedefinieerd heeft en dat de wil van de wetgever bijgevolg dient afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden. De Raad benadrukt dienaangaande dat in de Memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, op omstandige wijze uiteengezet wordt dat het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ geenszins beperkt is tot ‘misdaden’ in de zin van het Belgisch Strafwetboek: *“Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip “crime”, en niet “infraction”. In de Belgische context verwijst het begrip “crime” op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip “infraction”. Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen “crimes” in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als “bijzonder ernstig”. (zie p. 16-17 van het wetsontwerp, DOC 54 1197/001). Voor de invulling van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ gaf de Staatssecretaris er immers “de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten.” (zie p. 25 van het Verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, DOC 54 1197/003). Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een “misdaad” in de zin van het Belgisch Strafwetboek, en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf. Het is de aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd, die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’.*

Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf. Uit de tekst van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat er een link moet bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

Waar verzoeker een gebrek aan juridische zekerheid opwerpt omdat de begrippen ‘bijzonder ernstig misdrijf’ en ‘gevaar voor de samenleving’ in artikel 55/3/1, §1 niet voldoende voorspelbaar en

nauwkeurig zijn en de wetgever door het gebruik van algemene, vage en onduidelijke termen een te grote appreciatiemarge laat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker met zijn kritiek artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet viseert en niet de bestreden beslissing. Dergelijke wetskritiek valt echter buiten de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad kan deze wetskritiek dan ook niet in aanmerking nemen om tot de hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing te besluiten.

De Raad merkt hierbij ook op dat geen enkele wettelijke bepaling voorziet dat de mogelijkheid om toepassing te maken van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet begrensd is in de tijd. De toepassing van artikel 55/3/1 hoeft aldus niet te worden beperkt tot de gevallen waarin de vluchtelingenstatus erkend werd na de invoering van deze wetswijziging, noch tot gevallen waarin de aangehaalde feiten gepleegd werden na de invoering van de wetswijziging, en het is evenmin vereist dat de criminele feiten waarvoor de vreemdeling veroordeeld is, gepleegd werden na de beslissing tot erkenning als vluchteling. In de memorie van toelichting bij artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer 2014-2015, Doc. 54 1197/001, p. 19*) wordt immers het volgende gesteld: *“Het CGVS kan de vluchtelingenstatus intrekken als de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er goede redenen bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid. Het speelt geen rol of die gronden volgen op de erkenning als vluchteling of eraan voorafgaan. Gronden om de erkende vluchteling te beschouwen als een gevaar voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf, of omdat er goede redenen bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid kunnen een intrekking van status rechtvaardigen, zelfs als die feiten aan de erkenning van de vluchtelingenstatus voorafgaan of lijken vooraf te gaan. Aanwijzingen voor een dergelijk gevaar die voorafgaan aan de erkenning, moeten het CGVS er in principe toe brengen de vluchtelingenstatus tijdens de asielprocedure te weigeren op grond van artikel 52/4 van de wet (vgl. supra). Merk namelijk op dat indien dergelijke gronden zich voordoen vanaf de indiening van de asielaanvraag, het CGVS kan weigeren de vluchtelingenstatus te erkennen wegens gevaar voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf, of omdat er goede redenen bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.”*

Zoals verzoeker terecht opmerkt in het verzoekschrift vormt artikel 55/3/1, §1 de omzetting van artikel 14, lid 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking). Artikel 14, lid 4, b) van deze Richtlijn bepaalt: *“De lidstaten kunnen de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie aan een vluchteling verleende status intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen wanneer:*

(...)

b) hij een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.” De Raad wijst erop dat het Europees Hof van Justitie zich in het arrest M. tegen Tsjechië en X. en X. tegen België, van 14 mei 2019, in de gevoegde zaken C-391/16, C77/17 en C-78/17, reeds heeft uitgesproken over de interpretatie van artikel 14, lid 4 van Richtlijn 2011/95/EU. De Raad verwijst in dit verband naar hetgeen wordt uiteengezet onder punt 2.6.2. en oordeelt, mede gelet op hetgeen volgt, dat het artikel 14, lid 4 van de richtlijn 2011/95/EU op correcte wijze werd omgezet naar artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 17 mei 2013 door de Correctionele Rechtbank van Oudenaarde definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar met 3 jaar uitstel (behalve de voorlopige hechtenis) wegens een reeks feiten van afpersing en diefstal met verzwarende omstandigheid, wegens poging tot afpersing en mondelinge bedreigingen in de periode juli – oktober 2012. Van verschillende slachtoffers maakte hij voornamelijk geld en gsm's afhandig al dan niet bij nacht, al dan niet met geweld of bedreiging en dit samen met een medeplichtige. De rechtbank wees er bij de bepaling van de strafmaat op dat de gepleegde feiten objectief zwaarwichtig zijn en getuigen van een verregaand gebrek aan respect voor de elementaire rechtsregels en een gevaarlijke ingesteldheid. Ondanks verzoekers jonge leeftijd stelde de rechtbank vast dat hij zich schuldig maakte aan een groot aantal ernstige feiten waarbij niet alleen de slachtoffers in hun integriteitsgevoel werden geraakt maar die ook een nefast effect hebben op het veiligheidsgevoel in de samenleving. Er werd vastgesteld dat hij zich buiten zijn woongebied verplaatste om feiten te plegen en op die manier trachtte zich te onttrekken aan strafvervolging. Verzoeker schrok er evenmin voor terug fysiek geweld te gebruiken en

bedreigingen te uiten. Het lijkt geen twijfel dat het misdrijf waarvoor verzoeker op 17 mei 2013 definitief veroordeeld werd een bijzonder ernstig misdrijf betreft.

Op 5 juli 2013 werd verzoeker door de Correctionele Rechtbank van Oudenaarde definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens mondelinge of schriftelijke bedreigingen met een aanslag, zonder bevel of voorwaarde, op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf, belaging en inbreuk inzake telecommunicatie: gebruiken van de openbare telecommunicatie-infrastructuur of andere middelen van telecommunicatie om overlast te veroorzaken aan zijn correspondent of om schade te berokkenen/telefonische kwelling. Zijn slachtoffer bevond zich in een kwetsbare toestand ten gevolge van leeftijd, zwangerschap of ziekte. In het vonnis werd opnieuw vastgesteld dat verzoeker over een gevaarlijke ingesteldheid beschikt, waardoor niet kon worden ingegaan op zijn vraag tot het opleggen van een werkstraf.

Verzoeker werd vervolgens op 21 februari 2017 definitief veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot een gevangenisstraf van 20 maanden met 5 jaar uitstel onder voorwaarden voor het plegen van opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, verboden wapendracht en het bezit zonder vergunning van verdovende middelen. Verzoeker bevond zich op 30 maart 2016 samen met een kompaan in een café in Schaarbeek. Zijn kompaan was dronken en niet opgezet met het feit dat een persoon van Afrikaanse origine hem nogal veel aankeek. Hierop ontstond een vechtpartij waarbij verzoeker uiteindelijk een mes trok en het slachtoffer een steekwond toebrengt. Verzoeker werd opgepakt en was tevens in het bezit van 4 pacsons cocaïne (voor eigen gebruik). Het hoeft geen betoog dat de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd, objectief zwaarwichtig, laakbaar en maatschappelijk onaanvaardbaar zijn. Bij de bepaling van de strafmaat wees de rechtbank op de bijzondere ernst van de feiten en oordeelde dat verzoeker totaal geen respect heeft voor de fysieke integriteit van een ander, dat hij immers zonder aanwijsbare reden een gevecht aanging waarbij hij totaal geen geweld schuwde en hij er zelfs niet voor terugdeinsde een mes te trekken en een messteek toe te dienen, hetgeen getuigt van een gevaarlijke sociale ingesteldheid die een strenge bestraffing vereist. Gelet op (i) de bijzondere ernst van de door verzoeker gepleegde feiten, (ii) de beoordeling van deze feiten door de rechtbank en (iii) de toegekende strafmaat, lijkt het dan ook geen twijfel dat het misdrijf waarvoor verzoeker op 21 februari 2017 definitief veroordeeld werd een bijzonder ernstig misdrijf betreft.

Gelet op de vaststellingen en overwegingen in voormelde in kracht van gewijsde gegane vonnissen, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker een gevaarlijke sociale ingesteldheid heeft, dat hij geen respect heeft voor de fysieke integriteit van anderen, niet terugdeinst voor het gebruik van geweld en bedreigingen en feiten pleegde die een nefast effect hebben op het veiligheidsgevoel in de samenleving, dat het feit dat hij reeds 3 maal werd veroordeeld voor ernstige en bijzonder ernstige feiten aantoont dat hij geen lessen trekt uit zijn veroordelingen en dat hij de ernst van zijn daden niet blijkt of wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is en dat uit zijn persoonlijk handelen dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen, en kon de commissaris-generaal op basis van deze vonnissen, daarbij tevens rekening houdend met de aard van de daden, de omvang van de gevolgen, de wijze waarop de misdrijven werden gesteld, de vraag of de meerderheid van de rechtspraak de daden als een ernstig misdrijf beschouwt, de strafmaat alsmede de motieven van de dader voorts terecht vaststellen dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de beoordeling als zou hij een bijzonder ernstig misdrijf hebben gepleegd. Hij verwijst in dit verband vooreerst naar de richtlijnen van UNHCR (*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*) met betrekking tot de uitsluitingsgrond opgenomen in artikel 1F (b) van de Vluchtelingenconventie. Hij gaat hij er echter aan voorbij dat artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet geenszins een uitsluitingsgrond betreft, doch de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel toelaat om de vluchtelingenstatus in te trekken. Bovendien wordt noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken gesteld dat er voor de invulling van het begrip bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet rekening dient te worden gehouden met voornoemde richtlijnen van UNHCR, die overigens weliswaar gezaghebbend doch niet juridisch bindend zijn.

Verzoeker argumenteert voorts onder aanhaling van rechtspraak van het Hof van Justitie dat bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf niet enkel mag worden gekeken naar de straf die overeenkomstig het recht van een lidstaat op een specifiek misdrijf is gesteld doch een volledig onderzoek naar alle omstandigheden van het specifieke geval moet worden gevoerd. De Raad wijst er in dit verband vooreerst op dat de nationale overheden, inclusief nationale rechters, ertoe zijn gehouden wanneer zij intern recht toepassen, en met name bepalingen die specifiek werden aangenomen om tenuitvoerlegging te geven aan een richtlijn, deze bepalingen zoveel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (HvJ 5 oktober 2004, gevoegde zaken C-397/01 en C-403/01, *Pfeiffer*, §113). Er dient te dezen voorts te worden benadrukt dat *in casu* niet louter op basis van de in de strafwet voorziene bestraffing wordt besloten tot de bijzondere ernst van de feiten. Het is integendeel de aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd, die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf'. *In casu* beoordeelt de Raad de feiten waarvoor verzoeker op 17 mei 2013 werd veroordeeld als bijzonder ernstig. De Raad houdt hierbij rekening met de aard van de feiten, namelijk een groot aantal feiten van afpersing en diefstal, al dan niet met geweld of bedreiging en met gebruik van een wapen, en met de evaluatie van deze feiten door de rechtbank (de feiten werden objectief zwaarwichtig genoemd en er werd vastgesteld dat de feiten getuigen van een verregaand gebrek aan respect voor de elementaire rechtsregels en een gevaarlijke ingesteldheid, dat de feiten niet alleen de slachtoffers in hun integriteitsgevoel hebben geraakt maar ook een nefast effect hebben op het veiligheidsgevoel in de samenleving, en dat verzoeker er niet voor terugschrok fysiek geweld te gebruiken en bedreigingen te uiten). Daarnaast kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden in diens oordeel waar in de bestreden beslissing de feiten waarvoor verzoeker op 21 februari 2017 werd veroordeeld als bijzonder ernstig worden beoordeeld. Uit de bestreden beslissing blijkt dat ook hierbij gekeken werd naar zowel de aard van de feiten, zijnde het toebrengen van een messteek aan een persoon met wie verzoeker en een kompaan in een vechtpartij verwickeld waren, als de evaluatie van de feiten door de rechtbank (de feiten werden zeer ernstig genoemd, er werd vastgesteld dat verzoeker totaal geen respect had voor de fysieke integriteit van derden, verzoeker werd een gevaarlijke sociale ingesteldheid toegedicht, en de rechtbank achtte een strenge bestraffing vereist).

Daarnaast benadrukt verzoeker dat hij nooit feiten heeft gepleegd die een effectieve opsluiting hebben gerechtvaardigd, noch een isolement van de gemeenschap en betoogt hij dat hij, indien hij werkelijk een bijzonder ernstig misdrijf zou hebben gepleegd, zou veroordeeld zijn tot een effectieve gevangenisstraf, *quod non*. Verzoeker gaat hiermee echter volledig voorbij aan de beoordeling van de feiten door de correctionele rechtbank. De Raad merkt hierbij ook op dat uit het vonnis van 17 mei 2013 blijkt dat aan verzoeker een gunstmaatregel werd toegekend waarbij zijn strafuitvoering werd uitgesteld gedurende drie jaar (uitgezonderd de reeds door hem ondergane voorhechtenis) omdat hij op dat ogenblik een blanco strafblad had en er ter terechtzitting werd gewezen op de moeilijke levensomstandigheden in zijn geboorteland Albanië, waarvan hij vier jaar geleden is weggevlucht met zijn ouders, en zijn psychiatrische problematiek waarvoor hij in behandeling was in het UZ Brussel, afdeling kinder- en jeugdpsychiatrie sinds augustus 2010. Om deze reden werd een gevangenisstraf van twee jaar opgelegd met probatie-uitstel, waarbij één van de probatievoorwaarden erin bestond psychologische begeleiding te volgen, die kon worden ingevuld door middel van de begeleiding die verzoeker op dat ogenblik volgde in het UZ Brussel. Voorts blijkt uit het vonnis van 21 februari 2017 dat zijn strafuitvoering werd uitgesteld gedurende vijf jaar omdat hij door de onderzoeksrechter werd vrijgelaten onder voorwaarden, uit de verslagen van de justitieassistentie blijkt dat hij een meewerkende houding heeft aangenomen en de nodige inspanningen heeft geleverd om zijn voorwaarden te respecteren, uit de maatschappelijke enquête van 17 januari 2016 bovendien blijkt dat hij zich administratief in orde heeft gesteld en thans over een voorlopige verblijfsvergunning van 5 jaar beschikt, hij de feiten erkent en deze kadert binnen zijn agressieproblematiek ten gevolge van druggebruik, hij hiervoor een therapie heeft gevolgd en hij op dat ogenblik reeds meerdere maanden clean was. Gelet op deze inspanningen die verzoeker reeds had geleverd sinds het plegen van de feiten, ging de rechtbank in op verzoekers vraag om een straf met probatie-uitstel. Gelet op het voorgaande kan verzoeker aldus bezwaarlijk worden gevolgd in zijn stelling dat hij niet werd veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf omdat hij geen bijzonder ernstig misdrijf zou hebben gepleegd. Het loutere feit dat de *effectieve* opgelegde gevangenisstraf enkel de periode van de voorhechtenis bedraagt (veroordeling dd. 17 mei 2013) doet geen enkele afbreuk aan de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten waarvoor hij definitief veroordeeld is. De Raad benadrukt te dezen bovendien dat niet zozeer de duur van de opgelegde straf (met uitstel van tenuitvoerlegging uitgezonderd de reeds ondergane voorhechtenis), doch vooral de aard en de ernst van de strafbare feiten die geleid hebben tot de veroordeling van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf'. Verzoeker verliest overigens uit het oog

dat hij wel degelijk veroordeeld werd tot gevangenisstraffen van respectievelijk twee jaar (veroordeling dd. 17 mei 2013) en twintig maanden (veroordeling dd. 21 februari 2017). De tenuitvoerlegging van de uitgesproken gevangenisstraffen werd weliswaar uitgesteld, doch de Raad benadrukt te dezen dat, wat betreft verzoekers veroordeling dd. 21 februari 2017 tot een gevangenisstraf van 20 maanden met 5 jaar uitstel onder voorwaarden, dit uitstel pas definitief wordt na afloop van de opgelegde proeftermijn, *in casu* vijf jaar. De gunstmaatregel dat verzoekers strafuitvoering werd opgeschort gedurende vijf jaar doet dus opnieuw geen enkele afbreuk aan de ernst van de door hem gepleegde feiten waarvoor hij definitief veroordeeld is. De aan verzoeker toegekende gunstmaatregel betekent evenmin dat er geen risico bestaat dat hij zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten.

Verzoeker is verder van oordeel dat de analyse van en de motivering omtrent het gevaar voor de samenleving onvoldoende is. Hij verwijst hierbij naar Europese rechtspraak, rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en verschillende individuele elementen die volgens hem aantonen dat hij geen gevaar voor de samenleving vormt.

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over de verwijdering van derdelanders omwille van redenen van openbare orde of openbare veiligheid, gaat hij er aan voorbij dat zijn vluchtelingenstatus ingetrokken werd omdat hij *“een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet”* en dus niet omdat hij de openbare orde zou verstoord hebben of omdat hij een gevaar zou vormen voor de nationale veiligheid.

Wat betreft verzoekers stelling dat *“het Europees recht”* verwijst naar een gedrag dat *“een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving”*, dient te worden opgemerkt dat noch uit de wettekst zelf, noch uit de voorbereidende werkzaamheden blijkt dat het de wil was van de wetgever dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient vast te stellen dat het gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet vereist enkel dat het Commissariaat-generaal vaststelt dat een vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf, hetgeen *in casu* is gebeurd in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed. Ook artikel 14, lid 4, b) van de Kwalificatierichtlijn stelt louter dat de vluchtelingenstatus van een persoon kan worden ingetrokken omdat *“hij een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.”* Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt bovendien dat de commissaris-generaal bij het bepalen of verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving onder meer rekening heeft gehouden met de aard van de gepleegde feiten, met de ernst van de gestelde daden, met de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker en met de strafmaat die gehanteerd werd. De commissaris-generaal hield hierbij rekening met verzoekers opeenvolgende veroordelingen, waaruit naar voor komt dat verzoeker een gevaarlijke sociale ingesteldheid heeft, geen respect voor de fysieke integriteit van anderen vertoont en niet terugdeinst voor het gebruik van geweld en bedreigingen. Tevens hield de commissaris-generaal met reden rekening met het feit dat verzoeker zich in een tijdsbestek van slechts enkele jaren meermaals schuldig heeft gemaakt aan delicten met geweld en bedreiging, waarbij de laatste feiten bovendien gepleegd werden in staat van wettelijke herhaling. Een eerdere straf met uitstel van tenuitvoerlegging mits naleving van probatievoorwaarden weerhield verzoeker er niet van opnieuw zeer ernstige feiten te plegen (zie vonnis dd. 21 februari 2017, p. 4). Het specifieke strafrechtelijk verleden van verzoeker vormt een belangrijke aanwijzing voor het gevaar voor de samenleving. De Commissaris-generaal kon dan ook op goede gronden oordelen dat het feit dat verzoeker reeds drie maal werd veroordeeld voor ernstige en bijzonder ernstige feiten aantoont dat hij geen lessen trekt uit zijn veroordelingen en dat hij de ernst van zijn daden niet blijkt of wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is en dat uit zijn persoonlijk handelen dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. De door verzoeker gepleegde feiten zijn bijzonder ernstig en zijn gedragingen vormen een rechtstreekse bedreiging voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking. Uit de aard, de bijzondere ernst van de feiten en het recidivisme in hoofd van verzoeker blijkt dat hij door toedoen van zijn persoonlijk gedrag een gevaar vormt voor de samenleving. Het loutere gegeven dat de feiten waarvoor verzoeker het laatst werd veroordeeld dateren van 2016 doet hieraan geen afbreuk. Gelet op het voorgaande kan verzoeker geenszins worden gevolgd in zijn stelling dat de motivering van de bestreden beslissing omtrent het gevaar voor de samenleving stereotiep is en zijn persoonlijke elementen niet in aanmerking neemt.

Waar verzoeker daarnaast wijst op de positieve elementen en de verzachtende omstandigheden die door de rechtbanken in acht werden genomen bij zijn opeenvolgende veroordelingen, die volgens hem bij het nemen van de bestreden beslissing werden genegeerd, dient te worden benadrukt dat

verzoekers (toenmalige) jeugdige leeftijd, zijn moeilijke leefomstandigheden in het land van herkomst, het feit dat hij sinds augustus 2010 opgevolgd werd voor een “psychiatrische problematiek” en het feit dat in het vonnis van 21 februari 2017 verwezen wordt naar verzoekers vrijlating onder voorwaarden (uit voorhechtenis), de geleverde inspanningen om aan deze voorwaarden te voldoen, het feit dat hij de feiten erkent en plaatst binnen een agressieproblematiek ten gevolge van drugsgebruik en het feit dat verzoeker hiervoor een therapie heeft gevolgd en hij op dat moment al enkele maanden clean zou zijn, *an sich* geen afbreuk doen aan de bijzondere ernst van de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld, noch aan de beoordeling dat hij een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ook het aan het verzoekschrift toegevoegde attest van psycholoog F.D., waarin verzoekers voorgeschiedenis wordt geschetst, kan deze appreciatie niet ombuigen. Dat verzoeker het na zijn aankomst in België moeilijk heeft gehad, wordt niet betwist. De Raad herhaalt dat dit echter geen afbreuk doet aan de ernst van de door hem gepleegde feiten, noch aan de actuele beoordeling van het gevaar voor de samenleving. De Raad kan immers niet anders dan vaststellen dat verzoekers psychologische begeleiding sinds augustus 2010 en de vooruitgang die hij doorheen de jaren zou hebben geboekt geen positieve weerslag heeft gehad op zijn gedrag en hem er duidelijk niet van heeft kunnen weerhouden om herhaaldelijk zwaarwichtige feiten te plegen, waarbij hij geen enkel respect voor de fysieke integriteit van anderen betoont, hij er niet voor terugschrikt om geweld te gebruiken en bedreigingen te uiten en er evenmin voor terugdeinst om een wapen te gebruiken. Bijgevolg is het geenszins uit te sluiten dat verzoeker dit gedrag in de toekomst zal herhalen en zich opnieuw zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten. Ook de overige aan het verzoekschrift gevoegde documenten waaruit, voor zover deze leesbaar zijn, kan worden afgeleid worden dat verzoeker een inburgeringstraject volgt, dat hij aanwezig is geweest op verschillende gesprekken en sleutelmomenten bij GroepINTRO en Actiris, dat hij bij een vzw werkt in het kader van een werkstraf en dat zijn echtgenote zwanger is, veranderen niets aan het besluit dat de omstandigheden die tot verzoekers verschillende veroordelingen hebben geleid erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een persoonlijk gedrag en handelen dat onbetwistbaar een actueel gevaar vormt voor de samenleving, wat de intrekking van de vluchtelingenstatus rechtvaardigt. Hetzelfde geldt voor zijn stelling in het verzoekschrift dat hij *“nu besloten heeft de juiste pad te volgen”*.

De door verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud aangehaalde argumenten en documenten kunnen het behoud van zijn vluchtelingenstatus niet wettigen. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“De redenen die u heeft aangebracht voor de behoud van uw status kunnen een behoud van uw internationale beschermingsstatus echter niet wettigen. U verklaarde dat u spijt hebt van de fouten die u in het verleden hebt begaan, dat u nu al een jaar op het rechte pad bent, dat u momenteel uw alternatieve straf vervult, dat u gehuwd bent en binnenkort vader wordt (CGVS, p. 3-6). Echter, dit doet geen enkele afbreuk aan de bijzondere ernst van de door u gepleegde feiten waarvoor u definitief bent veroordeeld door een Belgische rechtbank. Het is immers de aard en de ernst van de strafbare feiten die van doorslaggevend belang zijn bij het bepalen of het misdrijf waarvoor u op 21 februari 2017 definitief veroordeeld bent een bijzonder ernstig misdrijf betreft. Ook uw bewering dat u al een jaar op het rechte pad bent doet geen afbreuk aan het feit dat uit het geheel van de objectief vastgestelde strafrechtelijke feiten en respectievelijke veroordelingen dient te worden afgeleid dat het gewelddadige en herhaaldelijke karakter van het misdadig gedrag in uw hoofde erop wijst dat u geen lering trekt uit uw eerdere veroordelingen en een neiging vertoont om het gedrag, dat een gevaar vormt voor de samenleving, te herhalen. Bijgevolg is het geenszins uit te sluiten dat u dit gedrag in de toekomst zal voortzetten. De omstandigheden die tot de veroordelingen in kwestie hebben geleid wijzen erop dat er in uw hoofde sprake is van een persoonlijk gedrag en handelen dat onbetwistbaar een gevaar vormt voor de samenleving, wat de intrekking van de vluchtelingenstatus rechtvaardigt.*

Daar waar u verwijst naar het feit dat u gehuwd en vader bent en dus lijkt te suggereren dat een verwijdering niet verenigbaar zou zijn met uw recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, , dient er op gewezen te worden dat deze beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, doch enkel een advies aangaande de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U geeft ook aan niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst omdat u in een bloedwraak verkeert (CGVS p. 4). Dit element werpt echter geen ander licht op de motieven om uw vluchtelingenstatus in te trekken, i.e. de vaststelling dat u een gevaar vormt voor de samenleving in België omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet. Dit wordt wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het grondgebied (infra).

De door u neergelegde huwelijksakte toont uw huwelijk aan, hetgeen hier niet ter discussie staat.” Met het louter herhalen van en verwijzen naar zijn eerder verklaringen brengt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen argumenten bij die voorgaande appreciatie in een ander daglicht kunnen stellen.

In het verzoekschrift uit verzoeker kritiek op het verloop van het persoonlijk onderhoud. Hij werpt op dat hij op voorhand niet rechtsgeldig geïnformeerd werd over de procedure noch over de inhoud van het gehoor zodat hij zich niet kon voorbereiden, alsook dat de *protection officer* hem niet de gelegenheid heeft gegeven om zijn standpunt op een effectieve en nuttige manier uiteen te zetten waardoor zijn rechten van verdediging zijn geschonden. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 29 maart 2019 werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 16 april 2019. Deze oproeping vermeldt: *“Uit uw dossier blijkt dat een nieuw element in verband met uw vluchtelingenstatus in aanmerking moet worden genomen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat u strafrechtelijk veroordeeld bent. Dit nieuwe element zou mij ertoe kunnen brengen, deze status in te trekken o.b.v. artikel 55/3/1, §1 van de Wet van 15 december 1980 (gevaar voor de samenleving, omdat de vreemdeling definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf). U krijgt de gelegenheid om mondeling op dit element te reageren en redenen aan te halen tot behoud van uw status.”* (administratief dossier, stuk 6). De oproepingsbrief vermeldt aldus het nieuwe element dat aanwezig is in het administratief dossier, het wettelijk kader waarin de oproeping plaatsvindt, de mogelijke gevolgen voor verzoekers vluchtelingenstatus en het doel van het persoonlijk onderhoud. Dergelijke omschrijving volstaat. Gelet op het voorgaande kan niet worden volgehouden dat verzoeker op voorhand niet rechtsgeldig geïnformeerd werd over de procedure noch over de inhoud van het gehoor, en dient te worden besloten dat verzoeker wel degelijk in de mogelijkheid was om zijn persoonlijk onderhoud voor te bereiden. De Raad wijst er ten overvloede nog op dat verzoeker, die zelf de verantwoordelijkheid draagt voor wat betreft de organisatie van zijn verweer, zich tijdens het persoonlijk onderhoud kon laten bijstaan door een raadsman indien hij dit wenste. Daarenboven blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker wel degelijk de kans kreeg om uiteen te zetten waarom zijn vluchtelingenstatus behouden dient te blijven. Verzoeker haalde hierbij aan dat hij veel fouten heeft begaan, waarvoor hij zich wil verontschuldigen, doch hij al anderhalf jaar niets verkeerd heeft gedaan en dat hij ondertussen getrouwd is en een kind verwacht (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd aan verzoeker ook uitdrukkelijk gevraagd waarom hij van oordeel is dat hij geen gevaar voor de samenleving vormt. Verzoeker herhaalde dat hij veel fouten heeft begaan, dat hij spijt heeft, dat hij al een jaar niets verkeerd gedaan heeft, dat hij als alternatieve straf werkt voor de gemeente en dat hij getrouwd is en een kind verwacht, en verklaarde ook dat hij een werk voor zichzelf in de bouw gaat beginnen en een opleiding chauffagist gaat afwerken. Verzoeker werd ook gevraagd of hij nog iets toe te voegen had aan zijn relaas, waarop hij antwoordde: *“Ik heb spijt van wat ik gedaan heb. Ik zal het niet meer doen. Ik heb ook spijt van wat ik mijn ouders heb aangedaan. Ik begreep het toen zelf niet. nu wel. Ik vraag u een laatste kans en belofte geen problemen meer te veroorzaken.”* (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6-7). Verzoeker heeft aldus wel degelijk voldoende de kans gekregen om de relevante elementen aan te brengen ter ondersteuning van het behoud van zijn vluchtelingenstatus. Zijn verklaring *“Ik weet dat ik veel fouten heb begaan in die mate dat u genoeg hebt van mij”* (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6) wijst er bovendien op dat hij zich er wel degelijk van bewust was dat niet alleen zijn veroordeling van februari 2017 doch ook zijn eerdere veroordelingen in rekening zouden worden gebracht bij de beoordeling of hij een gevaar vormt voor de Belgische samenleving. Zo verzoeker met betrekking tot zijn verschillende veroordelingen, zijn actuele situatie of de evolutie van zijn gedrag sinds de feiten van 2016 nog elementen meende te kunnen aanhalen tot behoud van zijn status, stond het hem vrij om deze elementen doorheen of aan het einde van het persoonlijk onderhoud aan te reiken. De Raad benadrukt te dezen dat het aan verzoeker zelf is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen die volgens hem het behoud van zijn vluchtelingenstatus kunnen wettigen. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker middels huidig verzoekschrift gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en in staat was zijn middelen en grieven aan te voeren. De Raad verwijst in dit verband naar hetgeen hoger werd uiteengezet en waaruit blijkt dat verzoeker ook in onderhavig verzoekschrift en tot op heden geen elementen bijbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling dat hij een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. Een schending van de rechten van verdediging, het beginsel van tegenspraak, het rechtsbeginsel *audi alteram partem* en het hoorrecht zoals gewaarborgd door in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie wordt dan ook niet aangetoond.

2.6.2. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/3/1, §3 van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de

commissaris-generaal, wanneer hij de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van artikel 55/3/1, § 1, een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.

De Raad herhaalt dat het Europees Hof van Justitie zich in het arrest M. tegen Tsjechië en X. en X. tegen België, van 14 mei 2019, in de gevoegde zaken C-391/16, C77 / 17 en C-78/17, heeft uitgesproken over de interpretatie van artikel 14, lid 4 van Richtlijn 2011/95/EU. Het Hof sprak zich uit over de vraag of artikel 14, leden 4 tot en met 6, van Richtlijn 2011/95 kan worden uitgelegd dat geen afbreuk wordt gedaan aan het door de voorschriften van het Verdrag van Genève gewaarborgde beschermingsniveau, zoals artikel 78, lid 1, VWEU en artikel 18 van het Handvest vereisen en verklaarde voor recht: *“Uit het onderzoek van artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, zijn geen feiten of omstandigheden naar voren gekomen die de geldigheid van die bepaling uit het oogpunt van artikel 78, lid 1, VWEU en artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie kunnen aantasten.”*

Het Hof wees er in voornoemd arrest vooreerst op dat in artikel 2, onder e), van Richtlijn 2011/95 het begrip *“vluchtelingenstatus”* wordt gedefinieerd als *“de erkenning door een lidstaat van een onderdaan van een derde land of een staatloze als vluchteling”*. Zoals blijkt uit overweging 21 van die Richtlijn, heeft deze erkenning declaratoire kracht en is zij niet constitutief voor de hoedanigheid van vluchteling. Derhalve is een derdelander of staatloze die voldoet aan de in hoofdstuk III van Richtlijn 2011/95 genoemde materiële voorwaarden, in het kader van het bij deze Richtlijn ingevoerde stelsel alleen al om die reden een vluchteling in de zin van artikel 2, onder d), van die Richtlijn en artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève. Het Hof benadrukte ook dat de hoedanigheid van *“vluchteling”* in de zin van artikel 2, onder d), van Richtlijn 2011/95 en artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève niet afhangt van de formele erkenning van die hoedanigheid door verlening van de *“vluchtelingenstatus”* in de zin van artikel 2, onder e), van die Richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 13 ervan (§§ 85-86 en 92).

Het Hof oordeelde dat *“artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2011/95 niet aldus kan worden uitgelegd dat de intrekking van de vluchtelingenstatus of de weigering deze status te verlenen tot gevolg heeft dat de betrokken derdelander of staatloze die voldoet aan de materiële voorwaarden van artikel 2, onder d), van die richtlijn, gelezen in samenhang met de bepalingen van hoofdstuk III ervan, de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève wordt ontzegd, waardoor hem de internationale bescherming zou worden onthouden die hem krachtens artikel 18 van het Handvest moet worden geboden met inachtneming van dat verdrag.”* (§100).

Hieruit volgt dat een intrekking van deze status in toepassing van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 14, §4 van Richtlijn 2011/95/EU, de verzoeker zijn hoedanigheid als vluchteling niet doet verliezen (§§ 98, 99 en 110). Immers *“Zoals uitdrukkelijk is bepaald in artikel 14, lid 6, van richtlijn 2011/95, zijn of blijven die personen evenwel in het genot van een aantal rechten die zijn vastgelegd in het Verdrag van Genève”* (§ 99). Bovendien *“[kunnen] dergelijke personen niet (...) worden teruggeleid op grond van artikel 21, lid 2, van richtlijn 2011/95 indien zij daardoor het risico zouden lopen dat hun in artikel 4 en artikel 19, lid 2, van het Handvest neergelegde grondrechten worden geschonden.”* (§110).

Het in artikel 21, lid 2 opgenomen non-refoulement beginsel kan niet gelijkgesteld worden met een bescherming tegen elke verwijderingsmaatregel, maar geldt slechts wanneer in hoofde van verzoeker een risico bestaat te zullen worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling bij terugkeer naar zijn land van herkomst. *In casu* is het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Albanië. Dit impliceert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel is dat in hoofde van verzoeker op heden nog steeds een nood aan internationale bescherming dient te worden aangenomen. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 tot en met 48/7 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen is *in casu* dan ook niet dienstig.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij meent dat de Commissaris-generaal enkel bevoegd is om zich uit te spreken over de hoedanigheid van vluchteling maar niet over de vluchtelingenstatus en

bijgevolg evenmin bevoegd is om de vluchtelingenstatus in te trekken. De Raad merkt vooreerst op dat artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, hetwelk de bevoegdheden van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weergeeft, duidelijk stelt dat deze de bevoegdheid heeft om de vluchtelingenstatus te erkennen of te weigeren (artikel 57/6, §1, 1°). Uit de artikelen 55/3/1, §1 en 57/6, §1, 6° van de Vreemdelingenwet blijkt voorts dat de Belgische wetgever de commissaris-generaal uitdrukkelijk de bevoegdheid heeft gegeven om de vluchtelingenstatus in te trekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid. Dergelijke intrekking wordt ook uitdrukkelijk toegestaan door artikel 14.4 van voormelde richtlijn 2011/95/EU. De Raad herhaalt in dit verband nogmaals dat de “hoedanigheid” van vluchteling niet afhangt van de formele erkenning van die hoedanigheid door verlening van de “vluchtelingenstatus” en dat de beslissing tot intrekking van verzoekers vluchtelingenstatus louter een intrekking van de formele erkenning van zijn hoedanigheid van vluchteling betreft. Dit doet echter verzoeker zijn hoedanigheid als vluchteling niet verliezen, noch het genot van een aantal rechten die zijn vastgelegd in het Verdrag van Genève (waaronder deze vastgelegd in de artikelen 3, 4, 16, 22, 31, 32 en 33). De formele erkenning als vluchteling heeft inderdaad tot gevolg dat de betrokken vluchteling internationale bescherming in de zin van richtlijn 2011/95/EU geniet zodat hij beschikt over alle rechten en voordelen voorzien bij hoofdstuk VII van deze richtlijn. Het verblijfsrecht en andere rechten – uitgezonderd een aantal rechten voorzien in de Vluchtelingenconventie waarvan het genot niet beperkt is tot vreemdelingen die als vluchteling erkend werden – vloeien bijgevolg voort uit de vluchtelingenstatus, zoals ook blijkt uit voornoemde rechtspraak van het Hof van Justitie, waar wordt gesteld dat de toepassing van artikel 14, lid 4 van richtlijn 2011/95 tot gevolg heeft dat de betrokkene de verblijfstitel wordt ontzegd die artikel 24 van deze richtlijn verbindt aan de status van vluchteling in de zin van die richtlijn, dat een vluchteling jegens wie een maatregel wordt vastgesteld op grond van artikel 14, lid 4 van richtlijn 2011/95 voor het bepalen van de rechten die hem krachtens het Verdrag van Genève moeten worden toegekend, dan ook kan worden beschouwd als iemand die niet of niet langer rechtmatig verblijft op het grondgebied van de betrokken lidstaat en dat de lidstaten, wanneer zij uitvoering geven aan artikel 14, lid 4 van richtlijn 2011/95, in beginsel enkel ertoe gehouden zijn om aan de vluchtelingen die op hun respectieve grondgebied verblijven, de uitdrukkelijk in artikel 14, lid 6, van die richtlijn vermelde rechten toe te kennen (met name de rechten die zijn vastgelegd in de artikelen 3, 4, 16, 22, 31, 32 en 33 van het Verdrag van Genève of daarmee vergelijkbare rechten, voor zover zij in de lidstaat aanwezig zijn), alsmede de in het Verdrag van Genève neergelegde rechten die worden gegarandeerd aan elke vluchteling die zich op het grondgebied van een verdragsluitende staat bevindt en voor het genot waarvan geen rechtmatig verblijf is vereist (§§ 100 en 103-105). De vluchtelingenstatus dient echter niet begrepen te worden als het geheel van rechten verbonden aan de hoedanigheid van vluchteling, zoals verzoeker beweert. Verzoeker verliest hierbij uit het oog dat het genot van voormelde rechten die zijn vastgelegd in het Verdrag van Genève verbonden is aan de hoedanigheid van vluchteling en dit ongeacht de formele erkenning van die hoedanigheid door verlening van de “vluchtelingenstatus”, en dat deze formele erkenning op zijn beurt tot gevolg heeft dat de betrokken vluchteling beschikt over alle rechten en voordelen voorzien bij hoofdstuk VII van richtlijn 2011/95/EU, rechten welke zoals nogmaals wordt benadrukt dus voortvloeien uit de vluchtelingenstatus en niet, zoals verzoeker betoogt, verbonden zijn aan de hoedanigheid van vluchteling. Wat betreft verzoekers opmerking dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze rechten zoals het verblijfsrecht en het recht op toegang tot de arbeidsmarkt niet, zonder schending van “de verdeling der machten en bevoegdheden voorzien door het Titel III van de Grondwet en art. 6 van de bijzondere wet van 08.08.1980 tot hervorming der instellingen, en artikelen 9 en 49 Vw”, kan toekennen of intrekken, dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissing *an sich* geen beëindiging van het verblijfsrecht inhoudt. Het Hof van Justitie benadrukte in voornoemd arrest overigens “dat de vluchteling die zich in een van de in artikel 14, leden 4 en 5, van richtlijn 2011/95 genoemde situaties bevindt, niettegenstaande het feit dat hem de verblijfstitel wordt ontzegd die is verbonden aan de vluchtelingenstatus in de zin van deze richtlijn, mogelijksterwijs op een andere rechtsgrondslag legaal op het grondgebied van de lidstaat in kwestie mag verblijven (zie in die zin arrest van 24 juni 2015, H. T., C-373/13, EU:C:2015:413, punt 94). In een dergelijk geval staat artikel 14, lid 6, van die richtlijn geenszins eraan in de weg dat die lidstaat waarborgt dat de betrokkene alle rechten geniet die het Verdrag van Genève aan de hoedanigheid van „vluchteling” verbindt.” (§106). Dat een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus geen automatische gevolgen heeft voor het verblijfsrecht dat de betrokkene eerder was toegekend op grond van de erkenning van de vluchtelingenstatus, blijkt overigens uit artikel 49, §3 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt: “Wanneer de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus heeft opgeheven of ingetrokken of wanneer de betrokkene afstand heeft gedaan van zijn status, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de vreemdeling en hem verwijderen overeenkomstig

de bepalingen van deze wet, onverminderd het beginsel van non-refoulement.” (eigen onderlijning). Dit betreft een exclusieve bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde, dewelke geen enkel uitstaans heeft met de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om de status van vluchtelingen in te trekken omwille van één van de in artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet opgesomde redenen. In tegenstelling tot wat verzoeker meent, houdt de bestreden beslissing *an sich* evenmin de intrekking in van het genot van andere rechten zoals het recht op toegang tot de arbeidsmarkt, sociale zekerheid enzovoort. De betreden beslissing betreft louter de intrekking van de vluchtelingenstatus, *i.e.* de *formele erkenning* van de hoedanigheid van vluchteling. Het komt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook niet toe om in een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet uiteen te zetten welke rechten de betrokkene zal behouden. In acht genomen wat voorafgaat, kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn stelling dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet bevoegd is om de vluchtelingenstatus in te trekken en kan evenmin worden gesteld dat de commissaris-generaal zich bij het nemen van de bestreden beslissing schuldig zou hebben gemaakt aan machtsoverschrijding. Immers, van machtsoverschrijding is slechts sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen, hetgeen *in casu* niet het geval is. Ook een schending van het rechtszekerheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. De Raad wijst er te dezen op dat het rechtszekerheidsbeginsel inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, dat de rechtzoekende moet kunnen uitmaken welke gevolgen een bepaalde handeling naar redelijkheid zal hebben en dat de overheid niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken van de beleidslijnen die zij bij de toepassing van de reglementering aanhoudt (RvS 4 oktober 2004, nr. X). Verzoeker toont met zijn betoog geenszins aan dat voormeld beginsel geschonden zou zijn.

Verzoeker meent daarnaast dat het beginsel van non-discriminatie wordt miskend omdat hij op dezelfde manier wordt behandeld (intrekking van de status) als een erkende vluchteling die *“omwille van fraude of omwille van feiten die hij gepleegd heeft voordat hij erkend werd”* het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Verzoeker hekelt het feit dat deze categorieën gelijk behandeld worden – *i.e.* de intrekking van de vluchtelingenstatus, waarbij men geacht wordt nooit als vluchteling te zijn erkend – hoewel zij objectief verschillend zijn en er geen redelijke reden gezien kan worden om een gelijke behandeling van vreemdelingen die zich in objectief verschillende situaties bevinden te rechtvaardigen. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker met zijn kritiek ook hier in wezen artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet viseert, en niet zozeer de bestreden beslissing. De Raad herhaalt dat dergelijke wetskritiek buiten de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen valt en de Raad deze wetskritiek dan ook niet in aanmerking kan nemen om tot de hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing te besluiten. Daarnaast benadrukt de Raad dat de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel *in casu* niet pertinent is. Deze beginselen vereisen immers dat allen die zich in een zelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden op gelijke wijze worden behandeld. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel zijn geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. Het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel kunnen derhalve slechts geschonden zijn indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat *in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld* zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling. *In casu* betwist verzoeker echter een gelijkaardige maatregel, *i.e.* een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus, voor verschillende gevallen. Verzoeker toont dan ook geenszins een schending van het non-discriminatiebeginsel en gelijkheidsbeginsel aan.

Er wordt dan ook niet ingegaan op het verzoek tot het stellen van een prejudiciële vraag in dit verband aan het Grondwettelijk Hof. De Raad wijst dienaangaande op artikel 26 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, dat luidt als volgt:

“§ 1. Het Grondwettelijk Hof doet, bij wijze van prejudiciële beslissing, uitspraak bij wege van arrest op vragen omtrent:

1° de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de Gemeenschappen en de Gewesten;

2° onverminderd 1°, elk conflict tussen decreten of tussen regels bedoeld in artikel 134 van de Grondwet, die uitgaan van verschillende wetgevers en voor zover het conflict ontstaan is uit hun onderscheiden werkingssfeer;

3° de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel van de artikelen van titel II « De Belgen en hun rechten », en de artikelen 170, 172 en 191 van de Grondwet.

4° de schending door een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel, van artikel 143, § 1, van de Grondwet. (...)"

Verzoeker vraagt om volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof: "Is artikel 55/3/1 Vw niet strijdig met artikelen 10 en 11 van de Grondwet, daar het CGVS tot een intrekking van de vluchtelingenstatus mag gaan (ie met retroactieve werking), zowel in de gevallen voorzien onder §2 (o.a. fraude) als voor de vreemdeling die een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, nadat hij erkend werd, wanneer de elementen waarop het CGVS zich stoelt dateren van na de beslissing tot erkenning?" Artikel 191 van de Grondwet bepaalt dat iedere vreemdeling die zich op het grondgebied van België bevindt, de bescherming verleend aan personen en aan goederen geniet, behoudens de bij de wet gestelde uitzonderingen. Het is de Raad op basis van de door verzoeker geformuleerde vraag echter niet duidelijk en verzoeker licht evenmin toe op welke wijze artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet artikel 191 van de Grondwet zou schenden. Hoger werd bovendien reeds vastgesteld dat klaarblijkelijk geen schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet voorligt. In acht genomen wat voorafgaat en mede gelet op het feit dat de beslissing van de Raad nog vatbaar is voor cassatie bij de Raad van State, is de Raad overeenkomstig artikel 26, § 2, derde lid van de bijzondere wet op het Grondwettelijk Hof derhalve niet gehouden om het Grondwettelijk Hof te verzoeken om op de door verzoeker gestelde prejudiciële vraag uitspraak te doen.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker in een persoonlijk onderhoud de kans heeft gekregen om de redenen aan te halen waarom zijn status behouden dient te blijven. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal verzoekers dossier op een individuele wijze heeft beoordeeld en zijn beslissing heeft genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.8. Waar verzoeker nog de schending aanvoert van artikel 13 EVRM en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, wijst de Raad er op dat artikel 13 EVRM het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt en artikel 47 van het Handvest het recht op een doeltreffende voorziening in rechte alsook het recht op een onpartijdig gerecht omvat. De Raad benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 13 EVRM.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 6 EVRM, benadrukt de Raad dat betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de erkenning van hun asielrecht buiten de toepassingsfeer van artikel 6 EVRM vallen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Als politiek recht valt het asielrecht buiten de toepassingsfeer van artikel 6 EVRM. Het enkele feit dat artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie een "recht op asiel" voorziet, betekent niet dat het om een burgerlijk recht in de zin van artikel 6 EVRM zou gaan. Voormeld artikel is in deze volgens vaste rechtspraak, ook van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, niet toepasselijk omdat noch over burgerlijke rechten noch over de gegrondheid van een strafvervolgung uitspraak wordt gedaan zodat deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.9. In acht genomen wat vooraf gaat, besluit de Raad dat zich actueel een intrekking van de vluchtelingenstatus opdringt daar niet kan betwijfeld worden dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet.

2.10. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS